

Совітська Окрега Генеральна Літера

РЕПЕРТ ПРАСОВУ,

МОЛОТ

№ 2.

Г. Андибер

СВЯТИЙ ПЕТРО З НЕАРХІЇ

Житє, Наука, Чудеса, Муки, Смерть
і Прославленє Великого Угодника Божого
Петра Нешкрєбраного

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Ціна 10 центів.

Нью Йорк
1918

~~164961~~

Библіотека

Г. Андибер

СВЯТИЙ ПЕТРО З НЕАРХІЇ.

Жите, Наука, Чудеса, Муки, Смерть
і Прославлене Великого Угодника Божого
Петра Нешкребтаного

10.4.11.

Львів. Бібліотека
АН УРСР

См. 202-10.7.

Нью Йорк
1918

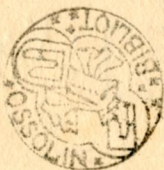
151301

~~164961~~

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

№ И 62738

I.

Давно се було, ще як святі апостоли і учителі нашої Єдиноспасенної Церкви по світу ходили і поганам та язичникам благе слово спасеня возвіщали.

В той час в славнім городі Неархії, в далекім восточнім царстві Димократії жив-був великий і праведний муж на імя Петро, на прізвище Нешкретаний. Великий не на зріст і не грішною мудростю, а своїм праведним житєм, богоугодними ділами і молитвами чудотворними. В старих учених книгах нашої Предвічної Церкви переказано нам недостойним для роздумуваня і наслідуваня його благословенну жизнь дочасну, мученичу смерть і вічне прославлене в Царстві Небеснім.

Походив той великий Угодник Божий з смирного і побожного народу Бідних Русинів, що в той час разом з иншими правовірними народами були піддані могутньому царству Цісарії. Але так як всі Блаженні Святці нашої Соборної Церкви, так і наш Петро замолоду грішник був окаяний. Ще з малку ки-

дав болотом за проходими богомолцями, лавив на чужі черешні, нишком вибирав яйці з курника своєї доброї матері та міняв їх в невірному жидовина за тютюн. Підростаючи гнівив Господа Бога роспусними словами, соблазнявся підглядаючи як купаються дівчата і на тій основі віддавався грішним мислям і замислам. Врешті дорісши до парубочого віку, молодий Петро понехав науку Святого Богословія, для котрої призначили його побожні родичі, зробився гордий, зарозумілий, завидющий, лакомий, лінивий, брехливий, роспусний, неустанно обідався, запивався, сквернословив, взивав Імени Божого надаремно, і пожадав жени ближнього свого.

Тяжко журилися його хоч не убогі але мимо того чесні родичі, котрих добуток він марнотравив по заграничних Содомах і Гоморах. Гірко плакали, бачучи свого єдиного сина в кігтях Діявола. Та на всі спасенні остороги молодий грішник відповідав лиш наругою Імени Господньому, богохульними устами заперечуючи навіть істнованє Всемогучого Творця і Вседержителя.

Одначе так як усі Благословенні Святці нашої Богохранимої Церкви, так і неправедний Петро кінець кінців одної ночі побачив дивне і надприродне сновидінє.

Тої ночі, довершивши як звичайно семи гріхів головних і семи вопіющих до неба о

пімсту, він мертвецьки п'яний ляг на грішну постіль многогрішного готелю, дмухнув на електричне світло і кріпко заснув. І от у сні бачиться йому, наче не на пуховім ліжку соблазни він спить, а в хаті Бідного Русина, по християнським звичаям того народу, на печі. І наче на яві чує і бачить він, як в грубі тріщить мокра солома, на кухні гріється черевата макітра, в макітрі пражиться кукурузяна мамалиґа і з мамалиґи сторчить забутий макогін.

Та навіть в сні закаменілий в своїх гріхах Петро тільки скривив носа від правовірних запахів бідно-руської хати, перевернувся на другий бік і спав далі.

Аж рано, прокинувшись з болячою від перепою головою, він приложив до неї свою долоню і несподівано почув в жмени жмут жовтої шерсти. Переляканий вхопився ще раз за волосє, — лізе як нещастє. В тій хвилі нагадав собі дивний і надприродний сон і пізнав руку Всемогучого, котра в своїй безконечній справедливості жмикає волосє з його грішної голови і робить з неї макогін.

Дріжучи на всім тілі надів штани, — в кишнях мокро і пусто. В заграничних Содомах і Гоморах безт'ямно розтратив всі батьківські маєтки. Тепер зрозумів другу руку Божу, що обявилась йому була в надприроднім снови-

діню. Прийдеться разом з Бідними Русинами ковтати пісню мамалигу.

І не чекаючи третьої руки, що мала шпурнути його як мокру соломку в Огонь Вічний, впав на коліна, каючись ревними сльозами, обіцюючи навернутись на Святе Богословіє і благодарственным співом оспівуючи Премудрість Божу.

Піднявшись, позичив грошей на шіфкарту, спакував валізку, обернув комірик передом назад і вибрався в чужі восточні краї, щоб потапаючим в безвір'ю й ідолопоклонстві народам Димократії голосити правдиву віру Цісарську і Католицьку.

II.

Осівшись в камяній печері близь міста Неархії, Петро Нешкребтаний в короткім часі засіяв на цілу Димократію як примір совершенства, правило віри і світило нашої Благословенної Церкви.

Будень чи неділя, він піст тримав твердий, годуючись виключно дрібними морськими черепахами, грубою шкірою нечистої твари, званої свинею, сирими ростбіфами та всякою дикою хоптою, морквою і капустою. Навіть холодної води відрікся і неустанну спрагу гасив гірким і пекучим напитком, званім в тім восточнім краю вискою.

Наготу свого блаженного тіла прикривав лиш одною скіряною пейташкою. На память свого чудесного навернення зложив і твердо держав обіт аж до самої смерти не чесатись. І так аж до свого многострадального кінця сей муж блаженний був на половину лисий, на половину розчіхраний.

Аби не допустити до себе покуси і діявольського наводження, котре як відомо, найсильніше чіпається Пренепорочних Святців нашої Ціломудреної Церкви, сей муж твердої віри раз у раз ходив на прощу до столиці царства, города Вавилону, де пильно і довго придивлявся страшним примірам гріха і соблазни, або-ж на Вавилонській пустини званій Бродвеєм відбував довгі і томлячі духовні вправи. Утомлений на тілі, але з душею скріпленою у вірі вертався ранком в свою кам'яну печеру.

Коли широко розійшлася слава праведного житя, спасительної науки і чудесних діл творених рукою великого Угодника Божого Петра, тоді з цілого царства і найбільше з Неархії всі вірні, навернені і уздоровлені почали зносити йому багаті дари, каміні дорогоцінні, таляри і дукати. Та ні одною копійкою сей муж смиренний не покориствовав для себе.

Половину всіх маєтків віддавав на помічницю і потрібуючим. По нинішній день святого Петра з Неархії почитають як свого патрона й ошкіуна всі реставратори, шинкарі

і сальоністи того краю, переслідувані лютими законами імператорів Димократії.

Навіть в далекі заморські краї посилав милостиню. В самій Неархії ніхто не знав, як щедрою рукою він нагорожає одного старого Італіяна в Римі з його численною родиною. Тай не для марної слави, а на хвалу Божу він се робив.

І ще на більшу хвалу Всевишньому та з погордою для блискучої суєти сего світа, другу половину всіх дарованих скарбів сам на своїх смиренних плечах кожний раз двигав за місто і власними руками кидав в глибочену прірву звану банком.

Висше понад всі земські роскоші вдоволене для блаженного духа находив святий Петро з Неархії в набожних розмовах з ученим мужем Дідохієм та в богоугодній грі пінаклю з преподобною дівцею Каською.

III.

Молився Петро Нешкребтаний часто і не перебіраючи, кому, як і за що молиться. Молився Богу, молився Цісареві, молився святій Катерині, молився святому Іллі, молився святому Миколі, молився святій Варварі, молився Всім Святим, молився святим Апостолам, молився святим Пророкам, молився

святим Австріякам і молився святим Італіянам.

Молився за двадцятьпять талярів, за двадцять, за десятку і за п'ятку.

Молився за дощ, за погоду, за здоровле, за хворобу, за дядька Василя, за тітку Явдоху, за путешествуючих, за новонароджених, за усопших, за згубу, за пропавше, за нас грішних, за наші душі і за хоробре воїнство цісарске.

Та в найглибшій покорі духа, найбільше і найтвердше молився за Найяснішого Монарха своєї рідної Цісарії. І таку силу дав Всемогучий ревній молитві вибраного слуги свого, що на достойній особі Найяснішого Монарха показалося чудо.

Як відомо нам з історії, від доісторичних часів аж до сьогодні всі монархи могутного царства Цісарії були найясніші, найдостойніші, милостиві, строгі, побожні, ласкаві, справедливі, предобрі, хоробрі, миролюбиві і побідоносні. Всі походили з преславного імператорського роду Гарбузів. І від непамятних часів аж до сьогодні всі називалися Францями. А щоби наука історії і всечесніше духовенство в молитвах своїх могли їх якось відрізнити, то на святім хрещеню кождий найясніший монарх діставав свій номер.

І так, як відомо всім з науки історії, чергою ласкаво панували Франц Перший, Франц Дру

гий, Франц Третий, Франц Десятий, Франц Вісімнадцятий, і так далі.

За благословенного життя святого Петра з Неархії в царстві Цісарії ласкаво панував власне Франц Двацятьпятий. Розуміється, був се монарх найясніший, найдостойніший, преславний, могутний, побожний, милосливий, строгий, ласкавий, справедливий, предобрий, хоробрий, миролюбивий і побідоносний. За його ласкавого пановання історія записала вісім революцій, піснацять воєн і трицять два рази всенародний голод. І так як пошесні хороби, виливи рік, еміґрація і національне питання постійно держались в блаженній Цісарії, то помаленьки і полегеньки булиб вигинули всі вірні піддані Франца Двацятьпятого, якби не особлива ласка Божа для сего боголюбимого володаря, котрому Всевишній не хотів на старість відбирати приємности підвисшєня податків.

Не диво, що за здоровлє того Найяснішого Монарха неустанно молився Петро з Неархії. І таку силу дав Всемогучий молитвам святого мужа, що Франц Двацятьпятий жив, жив, жив і не міг вмерти.

Пережив батьків, синів і унуків. Пережив своїх наслідників і наслідників тих наслідників і сам зробився знов своїм престолонаслідником. Пережив той вік, коли люде давнє вмирають, а все таки жив. Найстарші історики за-

губили лік його рокам і не знали що з тим фокусом робити. Не знали вони недостойні, що се не фокус, а чудотворні молитви святого Угодника Божого.

Аж одної ночі, коли загаївшись на пустини з преподобницею Каською Петро не вспів на час помолитися за здоровле Найяснішого Монарха, Франц Двацятьпятий взяв і вмер. Незбагнуті діла Господні і від здоровля до упокою ближше як рукою подай.

Його наслідник, розуміється Франц Двацятьшестий, був се монарх, розуміється, найясніший, найдостойніший, преславний, могутний, побожний, милостивий, строгий, ласкавий, справедливий, предобрий, хоробрий, миролюбивий і побідоносний. Своє ласкаве панованє почав з молодечою енергією відразу від загальної революції, всенародного голоду, всіх пошесних хороб і пяти воєн нараз.

Тим більше потребував благодати Божої і не гаючись вислав окремого післанця, хитрого жидовина, щоб перекрався через бурхливе море і бачні сторожі морських розбишак до Неархії та передав Петрови Нешкребтаному до рук власних триста срібних талярів для святої Катерини за здоровле і триста срібних талярів для святого Іллі за побіду.

І так як бувало за Франца Двацятьп'ятого, так в найглибшій покорі свого смиренного серця і горючи невгасимим огнем, Петро по-

чав молитися за Франца Двацятьшестого. І хоч зразу часом помилявся в номері, так Все відучий і без номеру розумів і вислухував усердну молитву ревного слуги. Бувби Франц Двацятьшестий так здорово і ласкаво панував як його боголюбимий попередник, та з помічю святого Іллі, святої Катерини і Петра Нешкребтаного бувби побідив у всіх війнах, революціях, голодах, пошестях, хворобах, виливах рік і національних питаннях, якби з молодечої нерозваги не зробив релігійно-стратегічної помилки.

Необачно Франц Двацятьшестий, найяснійший монарх Цісарії, почав ще шесту війну: з Вівсонієм, імператором Димократії, того восточного царства, в котрім жив і навчав святий Петро з Неархії.

Вівсоній був недостойний вічного спасення многобожник і повний ложної мудрости книговід. Не був він ні найяснійший, ні навіть ясний, ні преславний, ні побожний, ні милостивий, ні справедливий, ні предобрий ні хоробрый. Але що правда, строгий був і мав під своїм роспоряженем лоту зграю розшинателів, мучителів, шерифів і полісменів. І якби ті лукаві опричники дозналися били, що смиренний Петро мовить молитви зо побіду Франца Двацятьшестого, то з огляду на силу його молитви і близькі фабрики амуніції, по звичаю того царства скрутилиб святому мужеві руки

й ноги і кинулиб його в яму голодних тигрів.

В тій замотаній політичній ситуації Петро Нешкребтаний звів очі до неба, від Святого Духа благаючи собі вітхнення, чи має прийняти муки і смерть за святу віру Цісарску і Католицьку, чи що властиво робити. І Дух Святий напугтив його на путь правий.

Довго тягнулася війна і найсміливійші генерали не могли надивуватися, чому вона так довго тягнеться, чому ніхто нікого перемогти не може та чому в ранішних газетах побіджає одна армія, а в вечірних друга.

А то святий Петро з Неархії молився що дня за побіду Вівсонія, а що ночі за побіду Франца Двацятьшестого.

IV.

В старих свячених книгах нашої Чуднодивної Церкви достовірно записані всі надприродні чудеса творені рукою Великого Чудотворця Петра Нешкребтаного.

Аби випустити з тяжкої темниці святого Митрополита, він виключно своєю приліжною молитвою викликав революцію і упадок схизматицького царства Большевії. Одним приложенем рук уздоровив біснуватого Квінаша і чудесним способом навернув двох многогрішних молодців знаменитого роду, котрі потім прославились в нашій Богорівній Церкві як

святий Євангелист Держирука і святий Гундук Богослов. Мало не кожного дня і перед многими тисячами народа він своєю чудотворною силою робив з мухи вола.

З усіх восточних країв збирався нарід, сходилися мущини, жінщини, дівиці, діти, старці, сліпороджені і навіжені, щоб подивляти його чудесні діла, слухати його благодатної науки і з його рук приймати віру Цісарську і Католицьку.

В своїй рівноапостольській діяльності Петро Нешкребтаний навертав цілі народи і передівсім навернене великого народа Свободян буде його вічнопамятною заслугою для нашої Небоземної Церкви.

Свободяне вже давно покинули були поганських ідолів і з давен давна покланялися правдивому Цісареві, Цісаревій і цісарському намісникови Ванценмаєрови. Одначе як єретики відкинули другу половину віри Цісарської і Католицької, заперечували всі Божі благодати, відпущенє гріхів і жизнь посмертну. Святого Степана Сотера, котрий пішов був поміж них проповідувати віру в Бога, живцем вшкварили на огни.

Та в своїй зверхапостолській ревности святий Петро з Неархії не лякався ні мук ні смерти. І своїм пламенним словом і безпамятною проповідю так сокрушив серця єретиків, що цілий нарід Свободян як один муж запалав

жадобою вічного спасеня, закотив штани, поліз в річку і прийняв хрещенє з його рук. На памятку свого чудесного навернення Свободяне воздвигли в своїй столиці Народну Параду, славнозвісний монастир, в котрім самовідречені ченці з того народу по нинішний день віддаються набожним роздумуваням.

З тої Народної Паради вийшли потім такі знамениті борці і мученики за святу віру Цісарську і Католицьку, як святий Симеон Ядловський, блаженний Йосафат Редактор, хоробрий Воїн Христовий Теодозій Дуткевич, котрий, як відомо, одним гусячим пером усік глави пяти міліонам невірних Французів, і педівсім святий Великомученик Демидчук з Консуляту, прийнявши смерть мученицьку, коли наvertsав на цісарську віру швейцарських язичників. Його праведне тіло вони четвертували і насолили в бочці, але його память почитається по нинішний день в народі Свободян і у всіх вірних християн під іменем святого Симеона Посолоного.

На всі восточні краї простяглася діяльність святого Петра з Неархії. Одначе найревнійше і найтвердше він трудився в своїм вибранім городі.

Неархію заселявали в той час два народи: нарід Парафіян і нарід Социліян. Відрізнялися вони мовою, звичаями, обичаями, культурою, літературою, релігією і обрядом.

Парафіяне говорили мовою парафіянською та мали звичаї смирні, покірні і цілуючі в руку. Хрестилися, молилися, клякали, ставали, спльовували і дримали по всім правилам віри. Дрімуючи і в скупленю духа вислухували всі спасенні науки святого Петра з Неархії. За науку, за молитви, за чудеса, за кропило, за кадило і таки так приносили йому багато дари, каміні дорогоцінні, таляри і дукати.

В Неархії воздвигли величавий храм з золотою написею на фронті: “На славу Богу, на спасене людям і на дохід Петру Нешкребтаному.”

V.

Для всіх народів приміром і правилом був нарід Парафіян. Небесною радістю наповнялося серце Петра Нешкребтаного, дивлючися на їх глибоку віру, твердий обряд і дорогоцінні дари.

Але за весь рід людський терпів сей муж святий, переводячи свій благий погляд на нарід Социліян.

Социліяне говорили мовою социліянською, мали звичаї непокірні і легкодушні та здовш і поперек були опановані Сатаною. Навіть деякі світські але набожні історики признають, що нарід Социліян походить від Діявола.

Діявольське походжене видно було в їх грішній цікавості до ложної науки читаня і писаня та в пекельній ненависти до всіх святих святителів взагалі і Петра Нешкретаного з окрема. Руки їх були обагрені невинною кровю незлічимих мучеників і тому навіть социліянський ватажок називався Багровий.

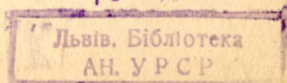
Благословенну печеру святого мужа Социліяне оминали здалека, його спасенні науки порівнювали з хрином і дорогоцінні дари лишали собі. Не признаючи ні дочасного ні вічного спасеня насміхалися над Найяснішим Монархом і замість Петру Нешкретаному віддавали божеську честь лісовій смереці. В темнім лісі, званім Шестим Бренчом, збиралися що ночі і ображали Бога розмовами про астрономію, зарозумілими піснями і богохульними танцями.

Даремно святий Петро з Неархії вітхнемим словом апостола накликав їх до покаяння і покути. Даремно гласом великим доказував, що грішна наука читаня і писаня веде прямо в Огонь Вічний. Даремно на примірі курячого яйця показував недостижиму Премудрість Божу. Даремно, з праведними сльозами в очах, благав їх, щоб бодай пошанували старенький вік Найяснішого Монарха. Даремно.

Тільки ще дужшою ненавистю до святого

10.411.

и. 62738.

мужа загорілись в грісі роджені і в гріхах по-гибаючі Социліяне.

І одної глухої ночі вони рішили довершити на нім страшної пімсти. За намовою Ді-явола рішили великого угодника Божого спо-кусити до гріха.

Для того, звичайно, вибрали молоду і грі-шну дівчину, білу на лиці, але з душею зап-роданою Діяволу.

І одного ранку, коли святий Петро з Не-архії, помолившись за спасенє душ наших, за дощ, за тітку Явдоху і за хоробре воїнство цісарське, смиренным кроком виходив з Хра-му Божого, приступила до нього та молода і грішна дівчина з народу Социліян, на імя Газета.

Поблід наш муж непорочного духа, по-бачивши перед собою бісовське навожденіє. Геть Сатано, — прошептав праведними уста-ми лілеї.

Але молода Газета підходила все ближе і ближе, моргаючи карими очима, усьміхаю-чись червоними губами, колишучись на гріш-них бедрах, з очевидним заміром соблазнити святого Угодника Божого на головний гріх роспусти.

Та муж святий звів очі до неба, зітхнув з глибини своєї праведної душі, підняв руки і — таку велику силу дав Всесильний його не-мічним рукам, що вони одним шахом-махом

роздерли грішницю на чотири часті.

Мертва впала молода Газета Социліянка, прийнявши заслужену кару за своє грішне життя.

З диким вереском і кровожадним свистом вискочили зза углів Социліяне, щоб помстити смерть своєї товаришки. На самім переді гнав їх ватажок Голодний з тяжким топором в руках. Як хижі вовки смиренного барана, так з лютим блиском в очах і скреготом зубів обскочили Социліяне святого Петра з Неархії.

Вже Голодний замахнувся кровавим топором, щоб усікти його праведну голову, коли —

Петро Нешкребтаний звів очі ще вище, зітхнув ще глибше, і в тій хвилі злетів з небес Ангел Божий, номер 2739, і забрав Голодго на поліцію.

VI.

Не нам збагнути волю Господню. Через широке і бурхливе море перевіз Всевишній Петра Нешкребтаного. Пятнайцять літ водив його по дикій пустині грішного Вавилону. Чудесним способом спас від голодних тигрів імператора Вівсонія. Ангела свого зіслав, щоб вирвав його з зубів социліянських вовків. А

проте з рук власних заблудших овець прийняв смерть мученичу сей пастир предобрий.—

Діявол не спав. Не міг спати, бо святий Петро з Неархії стояв йому кісткою в горлі. Та побачивши, що сам своєю пекельною силою не переважить праведного мужа, Діявол взявся за діявольські хитрощі. Він рішив перетягнути на свою сторону побожний, покірний, смирний, тихий, твердий у вірі, богобоязливий і жертволюбивий народ Парафіян.

Три єсть способи, якими Діявол веде свою пропаганду в душах людських. — Грішми, книжками і дівчатами. Все те марна суєта, але всі ми грішні, в гріхах родились і в гріхах помremo.

Через дівчата неможливо було Діяволу дібратись до народу Парафіян, так як був се нарід старший, жонатий і семейний. Книжок Парафіяне не допускали до себе, так як мали свою богату літературу, розвинену на твердих основах релігійности і неписменности. Тому Сатана почав діявольську пропаганду фінансових реформ для знищення нашої Несокрушимої Церкви.

Було сказано, що Парафіяне воздвигли були в Неархії величавий Храм Божий. На його удержанє, прикрасу і сплату довгів вони що року і що місяця приносили Петру Нешкребтаному богаті дари, каміні дорогоцінні, таляри і дукати. І от по дванацяти роках право

вірної і благобоязливої колекти Діявол збудив в їх душах грішну цікавість, куди ті маєтки діваються.

Під впливом диявольської агітації зібрався нарід Парафіян і всею громадою рушив до камяної печери, в котрій проживав святий Петро з Неархії.

— Слава Ісусу Христу, — промовили входячи в блаженні стіни, шуруючи ногами по підлозі і цілюючи святого мужа в блаженну руку.

— Слава на віки, — відповів святий обтираючи руку, — а що там скажете?

— Та нічо, прошу єгомостя.

— А чого прийшли?

— Та прошу єгомостя, вже тільки літ нарід дає на церкву тай хотівби знати, що з тими грішми.

— То ви мене питаєте? Хиба ви мені даєте? Богу даєте! А хто хоче пізнати тайни Господеві, той піде в Огонь Вічний.

— Та ми знаєм, що Богу даємо, але єгомость беруть.

Почувши ті грішні слова, смирений муж запалав праведним гнівом.

— То дурне! Я всі церковні рахунки проваджу. Але як я тобі покажу, то ти, дурню, однаково нічого не зрозумієш.

Поскробались Парафіяне, подумали і поклонились святому мужеві.

—Та ми знаєм, що не зрозуміємо. Але нехай єгомость таки прочитають. Так тільки аби нарід не бунтувався.

Смиренний муж перемиг в собі гнів праведний.

—Абись один з другим не пащиковав по салонах, то вам прочитаю всі розходи за сей рік. Але голосно не можу читати, бо катар маю.

З глибокої діри в кам'яній стіні печери витягнув тверду грубу книгу, з святим хрестом на горішній палітурці, положив і розгорнув. Парафіяне посідали оподалик на благословенній землі і нащурили вуха. Угодник Божий почав читати.

—Богослужební розходи на удержане Храму Божого і воспіване Слави Божої в місті Неархії. Року Божого тисяч девятьсот вісімнадцятого по Рождестві Христа Спасителя. Першого січня, на домашні видатки, мясо, масло, молоко, каву, пиво, цибулю, петрушку, опал, світло, василіну, на цілий місяць дав Стасі стоп'ядесять долярів, почталіонові на Новий Рік аби не крав моїх листів десять долярів, Мері аби відчепилася сто долярів, Святому Отцеві на Новий Рік двіста долярів, Гундякови на тютюн два долари п'ядесять центів, свічка до цекви п'ядесять центів. Другого січня, телефон до Нью Йорку п'ятнацять центів, Катерині на черевики сім доля-

рів, нове кропило двадцятьпять центів, тікет до Нью Йорку трицятьвісім центів, газета два центи, дроґстор один доляр, театр шість долярів, вечера двадцять долярів сорок центів, готель пять долярів, дрібні видатки трицять долярів. Третого січня, обмите святого Архистратига Михаїла двадцятьпять центів, автомобіль до Гобокен вісім долярів вісімдесять центів, цигари три доляри...

Святий Петро з Неархії читав, але що він читає, того грішні Парафіяне не розбирали. На широкім шляху коло камяної печери торохтіли вози і дзвенькали трамваї та заглушували богослужебну арифметику. Від неустанного воспіваня Слави Божої, твердих духовних вправ і від катару носа смиренний голос святого мужа послаб і захрип. Благий звук того голосу нагадав всім вірним ті спасенні науки духовні, котрих вони в покорі духа слухали що неділі, і по всім правилам фізіологічної привички нарід Парафіян задрімав.

Але Діявол не дрімав.

Ледви чутна згадка про святого Архистратига Михаїла приспала послідного Парафіянина і разом з тим послідний дух сумніву в народі. Але зараз слідуючі слова: Гобокен і цигари, своїм звуком і змістом так різко відрізняли ся від святого Архистратига Михаїла, що наче тихий свист прошиб воздух, затронув всі парафіянські мозки і сполошив дрімоту.

—Гей, а котрий то святий з нашої церкви до Гобокен їздить? — роздався грімкий голос парафіянського ватажка.

—А відколи то Матінка Божа цигари курить? — піддержав його другий.

Пламенним гнівом всіх патріархів, пророків і апостолів спалахнуло богоугодне серце святого мужа.

— Худобо, не пащикуй! Я церковні рахунки пишу тим пером, що мені сам імператор Вівсоній дарував! То значить так якби правительственна гарантія! А як не вірите, то самі рахуйте! В Огонь Вічний підете! Хами!

Та праведник бачив, що Сатана вже глибоко запустив свої кігті в душі народу Парафіян і наповнив їх пекельним духом бунту, зневіри і всяких гріхів, головних, смертельних і проти Святого Духа. Тому затріс книгу, засунув руки в кишені, станув при вікні і придивляючись, як на другім боці широкого шляху жидівка хоче спіймати жидика, мовив тиху але усердну молитву за путешествуючих і хромих.

Дівоцький дух гордості вступив в душі Парафіян. Самі розгорнули книгу і почали переберати листки та придивлялись значкам, поробленим благословенною рукою. І хоч нічо не розібрали, так проте дух гордості їх не покинув. Як не можуть полічити на писмі, то полічать собі на пальцях.

Зібравшись по середині камяної печери і простягнувши всі руки до купи, Парафіяне постискали тверді палці в жмени, то розчепірювали, то стуляли, то на одній руці, то на двох, і кінець кінців полічили.

Парафіянські ватажки приступили до Петра Нешкребтаного, котрий стояв при вікні і, придивляючись як жидівка бе жидика, мовив смиренну але горячу молитву за потапаючих і переїханих.

— Єґомость! Дванацять літ, як ми купили церкву. Як ми її купили, то на ній було сімнацять і шів тисячі довгу. На той довг ми вам за дванацять літ заплатили вісімдесять пять тисяч. Так чи ні?

Угодник Божий мовчав, роздумуючи над діявольською злобою Сатани, котрий ложною наукою аритметики хоче знищити нашу віру і обряд. Парафіянські ватажки кінчали свою мову.

— Єґомость! То, рахувати, ми квітні. Ні ви нам нічого не винні, ні ми вам. Так чи ні? Чи піц, чи ксьондз, чи яка дідьча мати, а все з хлопа тягне.

Тими словами парафіяне самі підпалили під собою Огонь Вічний.

Але не попустив Діяволу наш муж пламенної віри, святий Петро з Неархії. Передівсім короткою але рішучою молитвою призвав помочі святого Юрія Чортобийника, а після,

щоб вирвати з рук диявольських хрещені душі Парафіян і їх дорожні дари, своєю силою святою і чудотворною Петро Нешкребтаний сотворив велике і надприродне чудо.

Мимо того, що при купні церква завинила була лише сімнацять і пів тисячі, і мимо того, що на той довг Парафіяне заплатили були вже вісімдесят п'ять тисяч, — мимо того на Храмі Божім показалося ще двадцять і дві тисячі довгу.

Правда, чудеса такі творилися по всіх домах молитви бідно-руського народу на цій західній половині земської кулі. Щоб нагородити сей богобоязливий нарід за його глибоку віру і твердий обряд, Господь Бог спустив на нього свою особливу благодать і створив йому не лише церкви, а й на тих церквах довги, яких навіть врата ада не одоліють.

Та проте чудеса се великі і божественні. Більшу силу дав Господь Бог Петру Нешкребтаному і другим святым Святителям Бідноруської Церкви ніж своєму синові єдинородному. Бо навіть сам Ісус Христос Спаситель в грошевих справах чудес не творив.

VII.

Але замість пізнати незмірну ласку Божу, замість упасти на вколішки і каятись за

гріхи, замість приклонити свої голови перед великим чудом і святим Чудотворцем Петром Нешкретаном, замість принести йому нові багаті дари і каміні дорожні, Парафіяне стояли як дурні.

Та не довго стояли. Діявол штовхав їх далі в Огонь Вічний.

Вони обступили святого мужа, вимахували руками, ображали його гордими словами і неприличними жестами та в кінці один поперед другого домагались, щоб віддав їм багаті дари, дорогоцінні каміні, таляри і дукати назад. Велика сила гріха!

Чи міг наш праведник віддати назад ті маєтки, котрими запомагав старого Італіяна з численною родиною, роздавав щедрю милостиню переслідуваним реставраторам і салоністам або пригортав на пустині Бродвею неодягнутих сиріт? Чи міг добути назад ті багатства, котрі як жертву Богу кинув в глибоку щілину звану банком?

Міг! Всемогучий Господь, котрий благословенними руками Петра Нешкретаного продовжив віку Францови Двацятьп'ятому, провадив до побіди хоробре воїнство царське, випустив з темниці святого Митрополита, навернув нарід Свободян, покарав грішну Соціліянку, воздвиг Народну Пароду і ізцілив біснуватого Квінаша, — Всемогучий Господь готов був кожної хвилі дати своєму сми-

ренному слугі чудотворну силу, щоб з бездонної прірви званої банком добути парафіянські маєтки.

Аде смиренний слуга не хотів. Великий Угодник Божий не міг дозволити, щоб святим хрестом хрещені душі Парафіян пристращалися до дорогоцінних камінів, срібних талерів і марної суєти сего світа, та щоб пішли в Огонь Вічний.

І на їхні грішні благання і неприличні жести він, звівши очі до неба і зложивши руки на грудях, смиренно відповідав: забирайтеся к чортовій матери. —

Зломилося богобоязливе перо нисше підписаного євангелиста описуючи, що далі було. Як опутані бісом Парафіяне кинулися на святого Петра з Неархії, залізними ланцюхами скрутили йому руки й ноги, дубовими дручками молотили його блаженне тіло, острими кліщами виривали його золотоустий язик, распеченим залізом пришікали його благословенні подошви, і як в кінці парафіянський ватажок Паламарій камяною довбнею луснув його по святій голові, на половину лисій, на половину розчіхраний.

VIII.

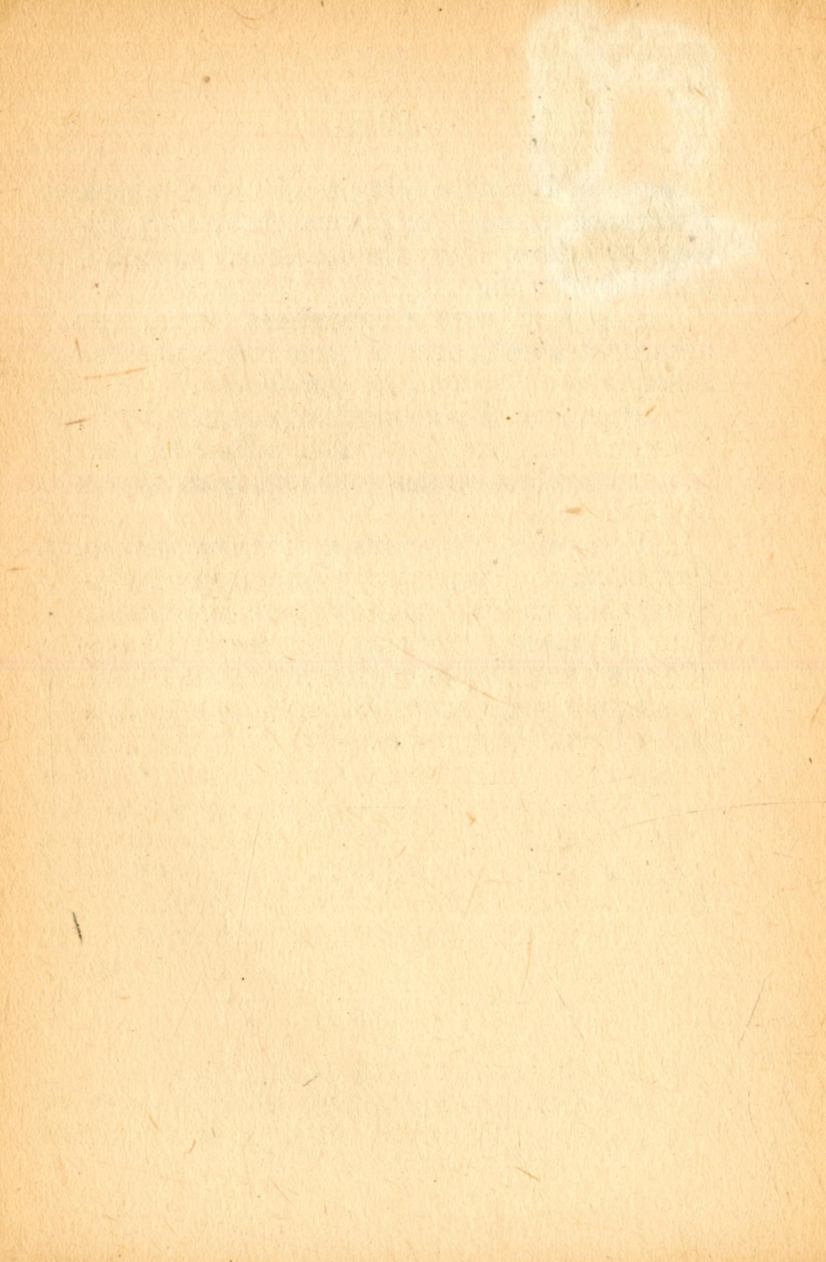
Так вкоротилось дочасне жите великого Угодника Божого, великого Святителя нашої Бідноруської Церкви, великого Чудотворця

і святого Мученика Петра Нешкребтаного. Принявши муки і смерть за святу віру Цісарську і Католицьку він повалився як ячмінний сніп на тоці.

І як руда миш з ячмінного снопа, так шмигнула його праведна душа перед престол Всемогучого Творця і Вседержителя.

Прийняв Всевишній праведну душу, приодів в білу рясу і поставив в Царстві Своїм праворуч під стіною коло сходів на другім поверсі.

І разом з Херувимами і Серафимами, Патріярхами, Пророками і Апостолами, святим Юрієм на білім кони і святою Катериною пішки і разом з своїм Найяснішим Монархом покійним Францом Двацятьп'ятим, — ангельським гласом потягає Петро Нешкребтаний, во віки вічні, амінь.

Українська, Руска і Польська Аптика

Доктора Блатмана

173 Ave. A cor. 11 St.

New York

поручає самі певні средства:

- 1) Руський крем "красота" від прищів, осмаленя і веснянок 75 ц.
- 2) Певне средство для хорих ревматизмом;
- 3) Радикальне средство на мозолі і міхурі;
- 4) Певне средство на блощиці і таракани;
- 5) Гарантоване средство від випаданя волося і лисини.

Всі ліки видаються свіжі, з найліпших продуктів і під своїм особистим наглядом.

Пишіть або приходіть на повисшу адресу.

**З поважанем
Др. Блатман**

И-62738

Молот № 1

містить:

КАЗКА ПРО ДИКУ ОРІЄНТАЦІЮ
і Вавилонське Ствоптворене
в Народі Патріотів.

Републіканський видавничий ділянок "Молот"
РЕПРАТ ПРАСОВУ.

МОЛОТ

№ 2.

Г. Андигер

СВЯТИЙ ПЕТРО З НЕАРХІЇ

Жите, Наука, Чудеса, Муки, Смерть
і Прославлене Великого Угодника Божого
Петра Нешкребраного

Львів. Бібліотека
АН УРСР

Ціна 10 центів.

Нью Йорк
1918

164961